

Thuis in het Verpleeghuis

Waardigheid en trots op elke locatie

Zuster Inge over corona: ook dit gaat weer voorbij

Rubriek *Anekdoten van Zuster Inge*

Sinds 2011 werkt Zuster Inge in een verpleeghuis voor (onder andere) mensen met dementie. Ze schrijft haar ontroerende, en mooie momenten op onder de naam: Anekdoten van Zuster Inge. Dit keer vertelt Inge over corona in het verpleeghuis en wat het voor een effect op haar heeft.

Ik ben niet mijn emoties

Het was even stil bij mij. Niet achter de schermen hoor, maar wel in mijn geschreven woorden. Stil, door alles om mij heen. Stil omdat ik niet wist hoe ik mij echt voelde. Stil door de gedwongen maatregelen. Stil door ingehouden emoties, emoties die velen met mij ervaren. Een uitzonderlijke situatie waarin ik vele emoties heb gespot bij mijzelf. Zeker ook de emotie van ontroering, van trots, van dankbaarheid en ook de minder prettige emoties. Gelukkig heb ik geleerd dat ik niet mijn emoties ben, dat ze alleen maar ontstaan vanuit een

gedachte. En dat de gedachte ook niets eens van mij hoeft te zijn.

Ontregelde familie en bewoners

Die pik ik gewoon op, gratis en voor niets. En ik mag dan uitzoeken of deze gedachte waar is voor mij. En daar ben ik soms wel druk mee en merk ik dat ik minder energie heb om te werken om mijn dingen te doen die ik zo graag doe. Een meisje van 6 dat de hele dag om haar mama heen hangt en een beetje stuurloos en ontregeld lijkt te zijn. Een puberzoon die het online les krijgen niet in zijn systeem krijgt. Bewoners die niet snappen dat ze geen familie meer zien. En ook bewoners waar wij geen weet van hebben wat er door hen heen gaat. Zij leven in hun eigen wereldje, snappen niets van videobellen. En reageren daar knorrig op.

Samen maken we er wat van

Ik ben bewust van het verdriet van de partners van onze bewoners die niet bij hun geliefde kunnen zijn. En natuurlijk zonen, dochters en kleinkinderen van. Al deze emoties zijn voelbaar en er is niemand die hier iets aan kan doen. Samen maken we er wat van. Op mijn werk ben ik vrolijk, maak ik de mensen aan het lachen maar thuis kan ik soms echt even huilen. Van frustratie, van onmacht en boosheid dat dit nu gaande is. En nu ik dit schrijf rollen weer de tranen over mijn wangen. Het gaat wel weer over, het mag er gewoon even zijn. Even filteren en even mijn ogen reinigen zeg ik dan maar. En daardoor kan ik er mee dealen en maak ik ook hele mooie liefdevolle momenten mee met bewoners.

Grappen en grollen in coronatijd

Ik lach wat af met mijn collega's en ik maak gekke opmerkingen over mijn mondkapje. Dat deze wel echt heel bijzonder is omdat ze met goudstiksels is bewerkt. En dat ik ook heel blij ben om nu een mondkapje te dragen omdat de lucht niet te harden is en ik anders toch echt flauwgevallen zou zijn. Dragen we stoere zwarte handschoenen en voel ik mij een hippe tatoeëerder en vraag ik aan de bewoner waar ik mijn handtekening mag zetten. En krijg ik complimentjes van lieve bewoners dat ze blij met mij zijn en aai ik over een onrustig hoofd dat maar door tolt en niet rustig wil worden. Krijg ik de opmerking dat ik wel wat voller ben geworden en moet ik lachen als er weer een super lieve attentie van contactpersonen is gebracht. Tja, hoe word je voller hè?

Doen waar ik blij van word

Ach, veel om van te houden zeg ik altijd maar. En die overvloedige beschermlaag verdwijnt wel weer als ik mijn balans weer heb gevonden. Vandaag mag mijn dochttertje naar school en heb ik even een aantal uren *me-time*. De wasmanden wachten geduldig en mijn grote vriendin de stofzuiger staat ook nog fijn in de kast. Eerst weer even doen waar ik blij van word. Dat is schrijven en lezen en weer mijn studie oppakken. Want leergierig blijf ik en ook heel nieuwsgierig.

Een virtuele dikke knuffel van Zuster Inge.

Meer weten

- Lees alle [Anekdoten van Zuster Inge](#)
- Lees ook: [Zuster Inge: 3 grapjes van mensen met dementie](#)
- Volg Zuster Inge en haar anekdoten op haar [Facebookpagina](#)

tags:

[Anekdoten van Zuster Inge](#) (13)

thema:

[Wonen en welzijn](#) (223)